

Θαί μου ! τί κατάσκασις ! ἐν ὑποφάρῳ πλέον
 τοιοῦτον βίον ἀσκοποῦν, ψευθεῖ καὶ ψευδαῖον,
 κί' ἐντέες μικροῦ αυτοκτονῶ... λαπτά μοῦ μένουσ' ἄλγα...

(Ἐστὴ μῆτη τοῦ αὐτόχειρος καθίζει μία μυτγα.)

Ἰδοῦ ! μία μυτγα κάθεται ἰσθὴ μῆτη μου ἀπάνω...
 αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται καὶ πρέπει ν' ἀποθάνω.

(Τῆς δίνει μία ὁ Φασουλῆς τὸ ἀκτι τοῦ νὰ βγάλῃ
 κί' ἐκείνη φεύγει· κί' ἔρχεται ἰσθὴ μῆτη τοῦ καὶ πάλι.)

Αἰτίας γὰρ κοιμητοῦρασμα ἔγω πολλὰς ὁ τάλας...
 μῆ, δὴ γλῆρδν ζωφίον, μῆ μοῦ προσθέτις κί' ἄλλας.
 Ἐντέες μικροῦ ἀπέρχεται ἀπὸ τὴν κοινωνίαν...
 μῆ μὲ ἀδῆς ταχύτερον πρὸς τὴν αυτοκτονίαν.

(Ἡ μυτγα φεύγει μία στιγμὴ, ἀλλὰ οὐ ἄλγο πάλι
 ξαναπατῆ ἰσθὴ μῆτη τοῦ ζευγαρωμένη μ' ἄλλη.)

Μὰ δὲν ἀφίνας ἀνθρώπων τοιοῦτον δυστυχῆ ; ...
 δὲν θάνατε· ὅπερ ἤρξατο ὡς τώρα μοναχῆ,
 μὰ μοδραφες καὶ οὐντροφο, ζωφίον ἀχρατον ; ...
 βαβαὶ τὸν πόνον τῆς ζωῆς !· βαβαὶ τὸν μαρτυρίαν !...
 Αὐτὸ τὸ γεννοδόχημα ἰσθὴν κόμορ δὲν θὰ λείψῃ ; ...
 ἀν τώρα πᾶ δὲν σκοτωθῶ βεβαίως γὰ μοῦ στρίψῃ...
 Ἐταίωσαν τὰ φέμματα... δὲν μὲ χωρεὶ τὸ σπῆτι...

(Ἡ μυτγα πάει κί' ἔρχεται ἰσθὴ Φασουλῆς τὴ μῆτη,
 κί' ὁ Φασουλῆς ἐραϊκοθῆς πρὸς ὁρανοῦν ἰσθὴρῆση
 καὶ τὰ ἐξῆς ἰσθὴν Περικλῆ ὑπεροσεμμένως γράφει.)

Ἄγαπητέ μου Περικλῆ...

Ἐπῆρα πάλι φέρω,
 δὲν ὑποφέρω τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀφίνο τώρα.
 Δὲν ἔβρω πᾶ ὁ αὐτὴ τῆ γῆ τί εἶδελο νὰ κάνω...
 μὰ βρωμεμύτγα κάθεται ἰσθὴ μῆτη μου ἀπάνω...
 τὴν δῶχνω μᾶ, τὴν δῶχνω δὲρ μὲ τῶνα κί' ἄλλο χέρε,
 ἐκείνη ἔμοε δῶτῆος ἰσθὴ μῆτη μου καρτέρι,
 καὶ δὲν τῆς θάνατε ποδρχεται· μονάχ' ἡ παλγροφῶμα,
 μὰ κί' ἄλλη μυτγα θηλυκῆ μοῦ κοουβαλεὶ ἀκόμα
 κί' ἀπάνω εἰς τὴ μῆτη μου τεῦς ἐρωτᾶς τῆς πλέκαι,
 κί' ἔγω, τὸν βίον βρωμυθεὶς, ἀρπάζω τὸ τοῦφαι.
 Δὲν δὲν ὑποφέρεται... στιγμαίς μοῦ μένουσ' ἄλγα...
 τῶσε θὰ ἴωσασ, Περικλῆ, ἀν ἔλειπαν ἡ μυτγαίς.

Δὲν ὑποφέρω, ἀδελφῆ, τοσαῦτην ἀτιμίαν,
 τρίγω ἰσθὴ δεῦτα ἄρῆγορα διὰ ν' αυτοκτονήσω,
 κί' ἀνάγγαλε τὸ γεγόνος εἰς τὴν Ἀστυνομίαν,
 μῆπως εἴθῃ ὁ Στάτικος καὶ μὲ γυρίσῃ πίσω.

Ἀφίνο ἰσθὴν γυναικά μου κί' εἰς ὁ τὸν θησαυρὸ μου,
 δῶσε ἰσθὴν, Χιότην τὸν Τσιγγρὸ τὸν Μεγαλόταυρὸ μου,
 εἰς τὸν Σκουλοῦθῃ γότος τὴν θανατικὴ βελλάδα,
 μὰ δὲς καὶ πέντε φάσκαλα εἰς ἔλην τὴν Ἑλλάδα,
 κί' ἀν θέλῃς τρέψῃ ἄρῆγορα μοῦζῃ μὲν ὡς πεθάνῃς...
 αὐτὰ καὶ μένω...

Φασουλῆς, αὐτόχειρ μπαχλιδάνης.

Καὶ ἄλγαίς ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελαίς.

Γάμοι, χαράς, κούφεται, παππάδων συναυλία...
 τοῦ Λοιδωφίκα ἡ κόρη, ἡ ὄμορφ' Ἰουλία,
 μ' ἐκίνα τὰ μεγάλα κί' ἀμυγαλόνη μάτια,
 ποδ τῆς καρθαίς ραγίζουσι καὶ χλίμα δὲρ κομμάτια,
 τὸν Ράινεξ ἐπῆρε, τὸν νῆο τὸν σπαθάτο,
 μὲ τῶση ὄμορφάδα καὶ λεδνάτω γεμάτο.
 Καὶ ὁ Ρωμῆος σαλτάρει καὶ ραίνει μὲ κούφεται
 τὸν λιγερὸ λεδόντη, τὴν λιγερὴ Ζουλίετα.

Καὶ τῶρα ἡ Ἀερῆπολις ἡ τοῦ Γαβριηλῆ
 καὶ ἄλλην νῆαν ὄθησιν λαμπρὰς προδου δίδει,
 καὶ κατ' αὐτὰς εἰσῆγαγε τὴν, σπεροτυπίαν
 καὶ εἰς πολλὰ ἐπέταρε ταχίστην θεραπείαν.
 Δι' ἔλ' αὐτὰ καὶ ὁ Ρωμῆος ἐνθέρως τὴν συγκαίρει
 κί' ἄλλας πρέβους τάχιστα τῆς εἰσγαίει νὰ φέρῃ.
 Ἄλλ' ἔρωε κί' ἡ χαρῆσσα ἐπιφυλλῆς ἐκείνη
 Καλαποδάκη τοῦ γνωστοῦ τῆν εὐδομίαν χύνει,
 μὲγάλον δ' ἰσθὴρῆσας ἰσθὴν ἀβανῆστας ρεῖμα
 διὰ τὴν τῶσῃν χέριν τῆς καὶ τὸ κερμὲν τῆς πνεύμα.

Ἐν μῆσῃ τῶσῃν φοβερῶν καυμάτων τοῦ ἤλιου
 ἐβῆσε καὶ τὸ Σάρωθρον τοῦ Παππαθασαίσιου,
 ἤτοι Σκιαγραφῆματα φῶρα καὶ τρελλά,
 τῆς κοινωνίας οκάνδαλα μασίζοντα πολλά.
 Ἐξετυπῶθησαν κερφῶς ἐν Σύρῳ Ἐρμουπῶλαι,
 καὶ πάρα τὸ Σάρωθρον ν' ἀερῆσῆτε εἰσι.

Ἐτὸ Ζαχαροπλαστῆτον ἐκίνο τοῦ Βαλοάμη,
 κάτω τοῦ Ἰπουργίσιου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
 θαμῆσιον γρανίτην δὲ εἰσῆς μὲ καλμί
 καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὄρας ἀεφροσύνης.
 Ἐκαὶ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς
 καὶ εἰς σπανίαν γεθῆσι κί' ἀπόλαισι τρυφᾷς.

Φοίβου Φαρμακοποῦλου λαμπρὰ Ἐπιτομή
 Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, μικρὰ δὲ ἡ τιμή.
 Ἐτὸ βιβλιοπωλείον πωλεῖται τοῦ Νοτάρῃ
 καὶ κῆθε ἀδουκάτος δ; τρέψῃ καὶ τὴν πάρη.

Ὁ Ρωμῆος γνωστοῦ ὅσε κάνω — πᾶς ἰσθὴ σπῆτι μου ἀντίθῃ,
 ἰσθὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κί' ἀπὸ τοῦδε συναρῆται
 μὲ ἐνοδοχίον Εὐδῆ, — δὲρ ἰσθὴ Λάβη, τρέψῃ ἰσθὴν Εὐδῆ,

μὲ Χρῆσιον μὲ μὴ μάνερα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαρμῆ.

Τῶσῃ τοῦ Σαυριανοῦ — τοῦ ἰππέου τοῦ κλεινοῦ.